

Kronen ned, thi jeg har paa tidligere Tidspunkter, da det radikale Venstre og dets Politik stod i højere Kurs hos Socialministeren end i Øjeblikket, hørt det daværende Ministerium betegnet som Ministeriet Zahle-Stauning, for ligesom at faa en Andel i denne Regerings Politik. Den højtærede Socialminister burde derfor have sagt, at der skete et Fald i Kronen paa det Tidspunkt, da den nuværende Statsminister sad i den radikale Regering. Men den højtærede Socialminister, der jo har været den drivende Kraft i den økonomiske Politik — skønt andre indenfor Socialdemokratiet havde større Betingelser for at være det, f. Eks. den højtærede Indenrigsminister, der har beskæftiget sig med saadanne Spørgsmaal meget længe —, skulde dog i alt Fald, naar han taler om disse Forhold, gøre sig bekendt med, hvad der foregik, thi intet af, hvad han skildrede, er rigtigt; intet er rigtigt i denne Fortælling om, hvad der foregik i 1919 og 1920.

Forholdet er ikke det, at Kronen faldt under Ministeriet Zahle-Stauning til 50 og derefter, da Ministeriet Neergaard afløste det, steg i denne Regerings første halve Levetid for saa atter at falde. Nej, Forholdet er dette, at Kronen faldt under Ministeriet Zahle til 54, den 11. Februar, og derefter steg den bl. a. under Hensyn til de Foranstaltninger, som blev truffet ved den frivillige Valutaregulering, saaledes, at den den 27. Marts, da Ministeriet styrtedes, stod i 69. Det burde den højtærede Socialminister, der jo dog ikke kan have nogen sær Anledning til at laste sin nuværende Chef, gøre opmærksom paa, at den Gang dette Ministerium styrtedes, var Kronen 69 Guldøre værd. I en Maaned af Ministeriet Neergaards Tilværelse stod den derefter i 70 Ø., men styrtede saa saaledes, at den i November, den 9. November, var 48 Guldøre værd. Man vil se, at den højtærede Socialministers Fremstilling er forkert paa alle Punkter. Derefter kommer saa den langvarige Bevægelse op- og nedad.

Den højtærede Socialminister fortsætter derefter sin Skildring af Paritetspolitikken og udtrykker sin hjertelige Glæde derover, idet han fortæller, hvad det er, Arbejderne vinder ved denne, gentager det paa ny — han siger, at det har han ofte sagt i private Samtaler med mig; det er ikke faldet mig ind at gøre en Henvisning til, hvad han privat har sagt til mig, men kun at gøre en Henvisning til, hvad han offentligt har sagt. Han har fortalt Arbejderne den ene Gang efter den anden, at de tjente uhyre ved, at Kronen kom op i Pari. Hvorledes

kunde da, hvis dette indeholdt den hele Sandhed, Statsministeren i 1925 foreslaa, at Kronen skulde sættes ned til 62 Ø.? En af Delene maa være rigtig, thi ellers vilde jo den, der skar Kronen ned til 62, handle paa en ganske anderledes Maade imod Arbejderklassen end de, der foreslog at stabilisere den ved 90. Men den højtærede Socialminister har vanskeligt ved at bringe Overensstemmelse mellem disse forskellige Standpunkter.

Den Gang man, efter at den nye Regering var traadt til, begyndte at drøfte Spørgsmaalene, forelaa der en Udtalelse fra en svensk Socialdemokrat om, hvad Paritetspolitikken betyder, og jeg skal tillade mig, da denne Udtalelse har været Socialdemokraterne bekendt, at oplæse den. Det er en Socialdemokrat ved Navn E. O. Hagmann, som har Sæde i Arbejdsløshedsnævnet i Sverige. Han taler om, hvorvidt man bør stabilisere, eller om man bør gaa helt op til Pari, og idet han gør gældende, at man maa regne med Vanskeligheder, siger han følgende: „Disse Vanskeligheder, som man maatte regne med, naar man skal gaa den Vej til den gamle Guldparitet, er uhørt store, og de manifesterer sig i første Haand paa Arbejdsmarkedet i de respektive Lande. Vi har gennemgaaet den drøje Skole i Sverige. Den valgte Vej fik katastrofale Virkninger, og i min Egenskab af Medlem af den svenske Arbejdsløshedskommission har jeg haft rigelig Adgang til at se, hvorledes den virkede.“ Han skildrer, at det kostede 200 Mill. Kr. i Arbejdsløshedsunderstøttelse, og han tilføjer, at det var utilstrækkeligt til Behovet. Han fortsætter med at sige: „Danmark og Norge skal være klar over, hvad man gaar ind for, hvis man gaar ind for den Linie.“ Man maatte betale den Pris, som krævedes for at naa Maalet, og „denne Pris er saa uhørt høj, at jeg virkelig ikke vil anbefale den Vej“. Og han siger til sidst et kammeratligt Ord. Han siger: „Naar man nu har Lejlighed til at sige nogle Ord i denne Sag til Kammerater fra de andre nordiske Lande, som jo befinder sig i nogenlunde ligeartede Vanskeligheder, som vi befandt os i, da kan jeg med det Kendskab, jeg har om, hvad en Deflationsproces indeholder, ikke anbefale, at man gaar ind i en saadan, i første Række fordi Vanskelighederne paa Arbejdsmarkedet bliver saa uhørte.“

Men desuden gav den højtærede Statsminister, da han i Sommersamlingen 1925 udtalte sig om dette Spørgsmaal, Udtryk for den samme Tanke. Han sagde, at de første, som kommer til at betale Paritets-